

КРАСНОЇЛЬСЬК

КРАСНОЇЛЬСЬК — СЕЛИЩЕ МІСЬКОГО ТИПУ СТОРОЖИНЕЦЬКОГО РАЙОНУ ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ.
ВІД ЧЕРНІВЦІВ — 40 КМ, ВІД СТОРОЖИНЦЯ — КІЛОМЕТРІВ 20, ВІД ЧУДЕЯ — БЛИЗЬКО 6 КМ. А ЩЕ ЗА 8 КМ — ПУНКТ
ПРОПУСКУ НА КОРДОНІ З РУМУНІЄЮ — КРАСНОЇЛЬСЬК—ВІКОВУ ДЕ СУС. ТОМУ НЕ ДИВНО, ЩО БІЛЬШІСТЬ
МЕШКАНЦІВ СЕЛИЩА РОЗМОВЛЯЮТЬ РУМУНСЬКОЮ: ТУТ ЧИМАЛО ЕТНІЧНИХ РУМУНІВ.
ДАНІ ПРО КІЛЬКІСТЬ НАСЕЛЕННЯ ДЕЩО ВІДРІЗНЯЮТЬСЯ: ОФІЦІЙНО БЛИЗЬКО 9 ТИС. ЖИТЕЛІВ, САМІ Ж МЕШКАНЦІ
СЕЛИЩА НАЗИВАЮТЬ ЦИФРУ В 11 ТИСЯЧ.

За Чудесм відразу починається велике селище **КРАСНОЇЛЬСЬК**, відоме ще з 1431 року. Стара назва поселення – Красна. На початку ХІХ століття в Красній діяв склозавод, що випускав порожнє та листове скло, перенесений сюди зі Старої Гути

Мандрівку почнемо з центральної вулички містечка Штефана Маре, поворот праворуч на яку ви не пропустите. Вулиця тягнеться на багато кілометрів уздовж річки Серетель майже до її витоків в горах.

Перше, що кидається в очі: величезна кількість дерев'яних будиночків під ґонтовим дахом, частина з яких нагадує гуцульські гражди.

А в самому центрі села увагу приверне комплекс двох храмів, перший серед яких - великий мурований хрещатий в плані з масивною банею над навою та трьома баштами над бабинцем. Красноільська церква Покрови, як і церква в Чудеї, є семикупольною. Зведена в часи «перебудови» і освячена у 1991 році.

В наві цього храму зберігається Красноїльська ікона Божої Матері, написана у 50-ті роки ХХ століття іконописцем Смирновим – переселенцем з Росії, який створив її для православної родини Андронників, які в свою чергу подарувати її друзям з бідної родини Митриків. Вперше ікона явила свої надприродні властивості («заплакала») на передпасхальному тижні у 1995 році. Митрики віднесли її до старої Івановської церкви, де настоятель храму Василь Павленко, помістивши її до вітара, побачив на зворотному боці ікони сліди маслянистої речовини. Пізніше речовина пропитала ікону і почала проявляти свої чудодійні властивості, зцілюючи мешканців Красноїльська і паломників з інших місць.

А справжнього цінителя храмової архітектури зацікавить маленька мурована церківка, що ховається в тіні нового великого храму. Церква Іоанна Предтечі, збудована у 1792 році на кошти боярина Александру Ільшчі, є унікальним для Буковинського Прикарпаття взірцем мурованого храму.

Товсті стіни і невеликі віконні отвори у верхній частині стіни дають підставу стверджувати, що він будувався, як оборонний. Церква має напівкруглі вівтарну частину і бабинець, нава має напівкруглі бокові виноси. Скатний дах має великий винос і нагадує дахи у буковинських дерев'яних «хатніх» храмів. Верхівкою церкви є нетипова для цих міст, що за своєю формою нагадує Луковицю.

На території храмового подвір'я у старовинній хаті під гонтом розташований етнографічний музей, створений у 1999 році з метою виховання у молоді пошани до збереження національних традицій та звичаїв, розвитку національної та духовної свідомості, формування інтересу до історії свого роду.

Поруч із храмовим комплексом будівля стара двоповерхова будівля селищної ради.

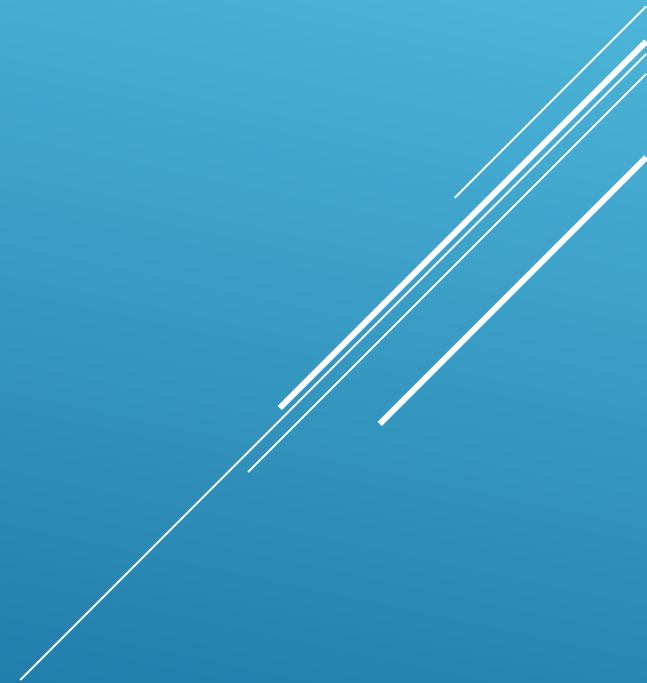

Всього в Красноїльській є 4 школи. Нижче можна побачити Красноїльську гімназію, де я вчився протягом 11 років. В вересні 2012 року було збудовано 2 корпуси Красноїльської гімназії.

Південною околицею селища є хутір Слатина, що протягнувся на два кілометри уздовж потоку Солонець (інша назва – Езерул) під самим лісом. Щоб потрапити сюди, краще спитати про поворот на Слатину з головної вулиці у місцевих мешканців.

Тут у 1995 року було закладено жіночій монастир Святого Великомученика Івана Сучавського «Слатина». Монастир і досі знаходиться у стадії розбудови. На сьогодні на території монастиря розташовано чернечій корпус із домовим храмом та криниця. Будується монастирська церква. На храмове свято – 15 червня монастир відвідає багато прочан і туристів.

Завершуючи екскурсію Красноїльськом, варто проїхатися старою Бухарестською дорогою. Власне, вона є продовженням дороги Сторожинець – Буденець – Чудей – Красноїльськ і веде на південь у бік румунського кордону. Для проїзду нею варто мати при собі паспорт: це – погранзона. Стара дорога петляє серед буково-ялинкового лісу в оточенні зелених гір.

При дорозі на південній околиці Красноільська до Другої світової війни було невелике поселення німців. Тут діяла німецька лютеранська кірха. Сьогодні колишня кірха є православною церквою.

